

«Не маю зла до жодного народу...» (1965)

Вінграновський Микола Степанович

* * *

Не маю зла до жодного народу.
До жодного народу в світі зла не маю.
Чому ж тоді все важчає мені
На світі жити в множині духовній?
Тоді від чого ж якось так мені стає,
Неначе я у чомусь завинився
Перед своїм народом немаленьким,
Я завинив, бо не доніс чогось,
Чогось такого необхідного, одного,
Що міг нести один лиш тільки я...
Чи, може, це шмат хліба, того хліба,
Що їсть душа із першим молоком,
А потім дивиться на світ очима правди
І, незатуркана, з незламаним хребтом,
Живе і множить правду і добро
У себе в білій хаті і планеті?..
Чи, може, сам невипростаний я,
Не маю мужності і того духу в слові,
Що пропікає світ і все на світі
І стверджує і волю, і любов?!
Я точно знаю,
Звідкіль взялось в мені це почуття:

Воно від космосу... Воно від космосу, бо стало
Усе видніше в серці й голові,
Все збільшилось, згостришало від миті,
Як випростали небо кораблі...
Мабуть, тому й таке чуття у мене,
Що, ідучи з віків, чогось одного,
Найнеобхіднішого, не доніс я, ні!
Саме чого? — здоров'я, миру, щастя?..
А зрілість кладе руку на плече...

1965

Постійна адреса:

http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/ne_maiu_zla_do_zhodnoho_narodu